

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules per a créixer (IV)

Volem dilucidar què significa «créixer» per a un deixeble de Crist. Créixer i fer créixer el món i l'Església.

D'això en va parlar i va actuar molt Jesús, en tractar del Regne de Déu que començava amb Ell a la terra. El seu missatge ens va descobrint que tots dos creixements, el del món i el de l'Església, tal com se sol entendre, són diferents. El creixement de l'Església, com a inici, exordi, del Regne de Déu a la terra, segueix camins molt diferents, a vegades contraris, del que s'entén per progrés del món.

Tot i així, el progrés del món i el creixement de l'Església no són independents ni indiferents entre ells. La fe cristiana sosté que la veritable plenitud del món és el Regne de Déu, i que el triomf del Regne de Déu serà al final de la història: el món serà absorbit pel Regne de Déu, serà transformat en ell. Així tots dos creixements tindran un punt de trobada, fins i tot podem dir d'«identificació». ¿Com serà això? Ens ho podem imaginar recordant els petits «punts d'encontre» que es donen quan a través de la nostra acció s'aconsegueix transformar alguna cosa d'aquest món en nom de l'amor de Déu.

Jesús no va tenir inconvenient en usar exemples del món del comerç i del mercat per explicar els misteris del Regne de Déu. Així, ell veia que en el món del comerç i en el mercat, de vegades podia

succeir que un comerciant es jugava tot el seu capital invertint-lo en una sola operació de compra. Estava tan segur del valor del que adquiria, que arriscava tots els seus diners, sense por de quedar-se arruïnat. Llavors Jesús va pensar: això és el que succeeix amb el Regne de Déu, quan és trobat «fortuïtament» per algú que el desitja i el busca (cf. *Mt 13,44-46*).

Sens dubte no és freqüent el cas d'un que arrisqui tot el que té en una inversió. Però es dona el cas, si es percep que allò adquirit té un valor absolut. El comerç i l'economia creixerien ràpidament si fos fàcil trobar valors així, «absoluts», d'un rendiment totalment segur...

Malauradament les coses no són tan fàcils. Aquest tipus d'«operació», tanmateix, es dona sempre en la trobada i el creixement del Regne de Déu:

- Segons les paraules de Jesús, la trobada del Regne de Déu és casual, no es pot controlar. Però s'ha de tenir un desig intens d'aconseguir-lo, tant com un desitja un gran tresor o el comerciant anhela la perla preciosa.
- Un cop trobat el Regne de Déu, sorprèn i enlluerna pel seu valor, fins al punt que als propis ulls mereix arriscar tots els béns que es posseeixen.
- Seguint aquesta percepció, el Regne de Déu s'adquireix efectivament, se'n gaudeix, més enllà de la por de quedar-se sense res, perquè amb ell hom ho té tot.

Aquest llenguatge, aquestes expressions tan radicals, com «valor total, absolut, perfecte», és estrany en el món del desenvolupament econòmic i social. Només apareix en la propaganda; ja se sap que no respon a la realitat i que únicament s'usa per augmentar clients.

Però l'Església anuncia el Regne de Déu sense enganys, amb total convicció, transparència i senzillesa.

L'Església creix a base d'aquestes inversions agosarades, a base del despreniment de tot el que es té per adquirir la salvació i la plena felicitat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Viure amb confiança en Déu

Tots parlem de la pandèmia. Estem cridats a aprendre'n alguna cosa i créixer en la manera d'entendre la vida i de viure com a seguidors de Jesús. Un dels accents que tots posem de relleu és l'experiència viva de la pròpia fragilitat. Som molt febles; la nostra vida es pot truncar qualsevol moment per l'acció d'un virus insignificant i incontrolable. Aquesta experiència ens ha de portar a l'aprofundiment en l'esperança cristiana. Estem en mans de Déu; en Ell posem tota la nostra confiança. Diu Jesús: «No us preocupeu per la vostra vida... El vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat» (*Mt 6,25-34*); «... bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu» (*Mt 6,8*). La con-

fiança cristiana es fonamenta en l'amor misericordiós de Déu. Ell, que ho pot tot, «fins i tot els cabells us té comptats» (*Lc 12,7*).

La confiança cristiana viu aquesta convicció tenint al davant un fet decisiu: la mort de Jesús en la creu. La confiança total del Fill, Jesús, en el Pare va passar per la prova decisiva de la passió i la mort. Dues paraules d'Ell expressen la profunditat d'un misteri inabastable: «Déu meu, Déu meu; per què m'has abandonat?» (*Mc 15,34*); i «Pare, a les teves mans confio el meu esperit» (*Lc 23,46*). Déu no baixa Jesús de la creu, però no l'abandona. Ell està al seu costat per fer possible que Jesús es doni del tot al Pare i als homes, els seus germans, i així arribi a

la veritable plenitud de la resurrecció. Déu l'omple del seu Esperit, perquè Jesús, el Fill i Salvador, assumeixi la seva humanitat, feble i mortal, i els seus germans, pecadors i injustos, i visqui aquell moment decisiu amb amor, amb despreniment, amb entrega total. Tots experimentem la nostra feblesa i la nostra lluita, i estem cridats a viure-la amb confiança en Déu. Ell no ens estalvia les nostres dificultats, lluites i sofriments humans. El seu Esperit és sempre en nosaltres per fer possible que sapiguem viure la nostra difícil vida humana amb generositat, amb despreniment, amb pau.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Palabras para crecer (IV)

Queremos dilucidar qué significa «crecer» para un discípulo de Cristo. Crecer y hacer crecer el mundo y la Iglesia.

De ello habló y abrió mucho Jesús, al tratar del Reino de Dios que comenzaba con Él en la tierra. Su mensaje nos va descubriendo que ambos crecimientos, el del mundo y el de la Iglesia, tal como se suele entender, son distintos. El crecimiento de la Iglesia, en tanto que inicio, exordio, del Reino de Dios en la tierra, sigue caminos muy distintos, a veces contrarios, del que se entiende por progreso del mundo.

Sin embargo, el progreso del mundo y el crecimiento de la Iglesia no son independientes ni indiferentes entre sí. La fe cristiana sostiene que la verdadera plenitud del mundo es el Reino de Dios, y que el triunfo del Reino de Dios será al final de la historia: el mundo será absorbido por el Reino de Dios, será transformado en él. Así ambos crecimientos tendrán un punto de encuentro, incluso podemos decir de «identificación». ¿Cómo será eso? Nos lo podemos imaginar recordando los pequeños «puntos de encuentro» que se dan cuando a través de nuestra acción se consigue transformar algo de este mundo en nombre del amor de Dios.

Jesús no tuvo inconveniente en usar ejemplos del mundo del comercio y del mercado para explicar misterios del Reino de Dios. Así, él veía que en el mundo del comercio y en el mercado, a veces podía suceder que un comerciante se jugaba todo su capital invirtiéndolo en una sola operación de compra. Estaba tan seguro del valor de lo que adquiría, que arriesgaba todo su dinero, sin miedo a quedarse arruinado. Entonces Jesús pensó: esto es lo que sucede con el Reino de Dios, cuando es hallado «fortuitamente» por alguien que lo desea y lo busca (cf. Mt 13,44-46).

Sin duda no es frecuente el caso de alguien que arriesgue todo lo que tiene en una inversión. Pero se da el caso, si se percibe que lo adquirido tiene un valor absoluto. El comercio y la economía, crearían rápidamente si fuera fácil encontrar valores así, «absolutos», de un rendimiento totalmente seguro...

Desgraciadamente las cosas no son tan fáciles. Este tipo de «operación», sin embargo, se da siempre en el hallazgo y el crecimiento del Reino de Dios:

—Según las palabras de Jesús, el hallazgo del Reino de Dios es casual, no se puede controlar. Pero se ha de tener un deseo intenso de lograrlo, tanto como uno desea un gran tesoro o el comerciante anhela la perla preciosa.

—Una vez hallado el Reino de Dios, sorprende y deslumbraba por su valor, hasta el punto de que a los propios ojos merece arriesgar todos los bienes que se poseen.

—Siguiendo esta percepción, el Reino de Dios se adquiere efectivamente, se goza de él, más allá del miedo a quedarse sin nada, porque con él se tiene todo.

Este lenguaje, estas expresiones tan radicales, como «valor total, absoluto, perfecto», es extraño en el mundo del desarrollo económico y social. Sólo aparece en la propaganda; ya se sabe que no responde a la realidad y que únicamente se usa para aumentar clientes. Sin embargo, la Iglesia anuncia el Reino de Dios sin engaños, con total convicción, transparencia y sencillez. La Iglesia crece a base de estas inversiones arriesgadas, a base del desprendimiento de todo lo que se tiene para adquirir la salvación y la plena felicidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Nou curs, nous reptes, noves parròquies

La setmana passada donàvem raó dels nomenaments parroquials que el bisbe Agustí comunicava amb data 10 de juliol. Aquesta ens preguntem com viuen en primera persona aquests canvis els preveres: Com s'encara el nou curs, amb noves parròquies, a més a més en el marc trasbalsador de la pandèmia?

No podia esperar les circumstàncies viscudes aquest últims mesos de curs. Com no s'ho esperava ningú. Però, crec que ha estat una nova oportunitat d'estar amb la gent.

No he pogut acompanyar físicament, però han estat moltes les trucades que he fet, amb un diàleg intensos i molt sincers: Com et trobes físicament? Com viuen el confinament els nens? Com vius la malaltia a l'hospital? Com va la recuperació a l'hotel habilitat que t'han assignat? Sento moltíssim la mort del teu pare sense que l'hagueu pogut acompanyar els últims dies! No hi ha paraules per a expressar el dolor per la pèrdua de pare i mare en dos dies de diferència... Una oportunitat intensa de fer de pastor acompanyant a les persones que Déu m'ha posat al meu davant precisament, per estar a prop en el moments de dificultat. Fer de pastor comunicant la presència d'un Déu que es fa trobadís perquè estima, un Déu familiar perquè estima, un Déu que pateix en els moments de tragèdia perquè és un Déu que estima...

I moltes les trucades que he rebut molt càlides, amables, que m'han donat molta força. Moments de copsar l'amistat fonda que uneix el mossèn amb la feligresia i els feligresos amb el prevere. N'he donat gràcies a Déu. He constatat aquest dies, que el tresor més gran que tenim són els altres i la gran amistat que ens uneix a molts i moltes, precisament, perquè el nostre ministeri ens dona la gran oportunitat d'arribar a moltes persones en el moments fonamentals de la seva vida: naixement, aniversaris, situacions de pobresa en diferents àmbits, malaltia, mort...

I la proposta de canvi també em va ser una sorpresa. No hi pensava, sincerament, i després de tants anys a Esparreguera, continuar aquí, se'm plantejava com a normal. Després de l'ensurt inicial, però, vaig pensar en la meva disponibilitat a tot

el que se'm demani d'aquesta Església que m'ha donat tant al llarg de la meua vida. I vaig viure i visc el canvi, com a nova oportunitat d'anar expressant el meu amor radical al Jesús de la història i Crist de la fe, que em demana ser instrument humil però efectiu del seu amor a tota la humanitat. Amor obert allí on es cregui oportú. No estic al servei d'un poble o un grup determinat; estic al servei del Poble de Déu.

Valoro, amb tot, l'haver estat molts anys en una mateixa població i encara més anys, en un mateix arxiprestat perquè amb el temps, la gent et va coneixent i agafant confiança.

I visc el canvi segur de l'ajut que sempre em donen els altres i l'ajut inestimable, que Déu sempre em dispensa. Sempre, però sobretot, en situacions de canvi, com he viscut aquest últims mesos!

Mn. Joan Ramon Bullit

Nascut a Vilafranca del Penedès fa 52 anys
27 anys d'ordenació sacerdotal
D'Esparreguera a Ordal
i altres parròquies del Penedès

«Etic al servei del poble de Déu»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La pregària és la respiració de la fe, és com un crit que surt del cor de qui creu i s'encomana a Déu. Fe és tenir dues mans aixecades i una veu que crida implorant el do de la salvació» (8 de maig).

@Pontifex: «Ser cristians és pertànyer a un poble escollit per Déu gratuïtament, tenir presents en la memòria els que ens han precedit en el camí de la salvació. Demanem al Senyor la consciència de pertànyer al poble de Déu» (8 de maig).

@Pontifex: «Vull demanar al Senyor que beneixi els artistes que ens fan entendre què és la bellesa. Sense la bellesa, l'Evangeli no es pot entendre. Preguem de nou pels artistes» (8 de maig).

@Pontifex: «Com consola el Senyor? Amb la proximitat: parla poc, però és a prop. Amb la veritat: no diu formalitats, no enganya. Amb l'esperança: «Que no es torbi el vostre cor». El consol del Senyor és proper, veritable i ens obre les portes de l'esperança» (8 de maig).

Han estat 29 i 12 anys, compartits amb les diverses comunitats, i això crea un gran nombre de lligams molt seriosos i profunds. Desfer aquesta xarxa tan estreta no sempre és fàcil: els nusos que fa temps que estan lligats són més durs de desfer. Fins aquí en resum és un dol difícil i que cal fer. Tensa, però, la corda perquè es mantingui afinada i viva, la il·lusió per les noves comunitats, per les noves persones; també pels nous reptes que ens han de seguir fent créixer. En l'estimació no hi ha trencadissa: Déu ens ha fet un cor que sempre pot sumar, sense haver de restar... en resum un canvi que s'acull amb moments de tots colors: els capellans no som al marge de tota experiència humana de canvi.

El principal recolzament en aquests moments de canvis és una convicció, potser l'única que tinc de debò, i és plenament presa de sant Pau: res ens pot separar de l'amor de Déu. No hi ha camí ni bancada que estiguin lluny de la misericòrdia de Déu; ni tampoc hi ha situació que no sigui una oportunitat de vida en l'Evangeli. Certament que hi ha un dol en un trencament així, però en el cor de Déu, només hi ha vida i crida, i sortim dels dols amarant-nos d'aquesta vida, i afinant l'oïda a les noves crides.

Acompanya molt viure també aquesta experiència de canvi personal compartida amb les comunitats cristianes, que juntament amb el capellà, realitzen també aquest canvi en la recerca de la fidelitat a Déu i a l'Evangeli: de fet és una etapa més en la que mútuament ens sostenim com ho hem mirat de fer al llarg de tots aquests anys de vida comunitària. Com a capellà no soc res sense l'Església i, particularment la comunitat que he estat enviat a servir: d'elles n'he tret cada crida que m'ha fet sentir el goig de ser capellà, d'elles n'he tret el motiu per remuntar cada moment de feblesa, i vers cada comunitat només sento motius de profunda gratitud. La bellesa del temps compartit em fa també joïós davant la bellesa del

serveis a les noves comunitats que el Senyor em confia.

La nova missió rebuda es produeix en context de pandèmia, rebrotos, incerteses, crisi econòmica... Quan aprens a conduir s'ensenya que cal entrar en les corbes perilloses frenant i sortir-ne accelerant. Tinc la sensació d'aquesta frenada brutal, i crec que comparteixo amb tothom l'astorament i el sentiment de tristesa davant tot el cademat de patiments. Amb tot, estic convençut que si no trobem en la fe, en la caritat, en la crida de l'Evangeli, la força per accelerar de nou les actituds de servei, d'acollida, de

«Els capellans no som al marge de tota experiència humana de canvi»

renovació, de resposta als reptes, els cristians deixarem de ser motors de creixement de les persones i consol del patiment, per convertir-nos en una causa més de sofriment amb el nostre pessimisme: en lloc de ser bona notícia, serem boira que tapa el rostre misericordiós de Déu i aquest és l'únic que fa llum fins en les foscores humanes més intenses.

Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell

Nascut a Sant Vicenç dels Horts fa 53 anys
27 anys d'ordenació sacerdotal
De Piera, Hostalet, Vallbona, Cabrera i Llacuna
a Esparreguera i Monistrol

AGENDA

27. Gisclareny 2020: «Viure sense por». Convivències-exercicis espirituals, del 21 al 23 d'agost. Un cap de setmana en contacte amb la natura per trobar-se amb un mateix i amb Déu. Tant per a joves creients com per a joves amb dubtes que cerquen el seu lloc al món: Gisclareny et pot ajudar! Més informació: mlajara@xtec.cat, jordi.mib83@gmail.com. Data límit d'inscripció: 10 d'agost.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Jr 13,1-11 / Sl: Dt 32,18-21 / Mt 13,31-35]. **Sant Feliu de Llobregat:** Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.
28. Dimarts [Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana.
29. Dimecres [Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Llätzer i Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.
30. Dijous [Jr 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. **Sant Feliu de Llobregat:** Beats Cristí Roca i Huguet, prev., Constanç Roca i Huguet, religiós, i companys màrtirs. **Tortosa:** Beats Tobies Borràs i Romeu, religiós, i companys màrtirs. **Urgell:** Beats Protasi Cubells i Minguell, religiós,

i companys màrtirs; màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu.

31. Divendres [Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, i fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. Dissabte [Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Sant Alfons M. de Liguori (Nàpols, 1696 - Paganì, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 55,1-3 / Sl 144 / Rm 8,35.37-39 / Mt 14,13-21]. Mare de Déu dels Àngels; sant Eusebi de Vercelli, bisbe; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la Mure, fund. de les associacions eucarístiques i dels sacerdots sagramentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

Diumenge XVII de durant l'any (A)

COMENTARI

Renunciar a tot per un gran tresor?

Sovint admirem persones entregades totalment al servei dels més pobres, dels més marginats, amb grans sacrificis o aquells homes i dones que lliuren els millors anys de la seva vida a les missions en països amb moltíssimes incomoditats de tot tipus. Alguns potser pensaran en esperits aventurers però quan es tracta de tota una vida entregada a Déu llavors cal pensar en una realitat més profunda. És el que ens diu Jesús a l'Evangeli: *Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. O bé amb el Regne del cel passa com un comerciant que buscava perles fines. El dia que en troba una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.* Podem dir, doncs, que quan una persona lliura tota la seva vida i renuncia a totes les comoditats d'una vida fàcil és perquè ha trobat aquesta perla de gran valor per la qual val la pena donar-ho tot, ha trobat el tresor pel qual val la pena vendre-ho tot. Però el primer que ens cal és descobrir el valor de la perla o del tresor; llavors podem sentir l'alegria que ens permet renunciar a tot pel Regne de Déu. Això val per totes aquelles persones que d'una manera o altra dediquen tota la seva vida al servei de l'Evangeli.

De vegades, però, no ho sabem descobrir. Per això Salomó mostra la seva saviesa quan li demana al Senyor: *Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i discernir el bé del mal; sense això qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?* Ens cal demanar també a Déu aquesta saviesa per a descobrir el veritable tresor i la veritable perla que donen sentit a la nostra vida. Sant Pau ens recorda que Déu *ens ha destinat a tots a ser imatges vives del seu Fill*, és a dir, capaços de dedicar tota la nostra vida al Regne de Déu com va fer Jesús, capaços de vendre tot el que tenim amb molta alegria per aquest Regne sabent que val la pena renunciar a tot per ell.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digues'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però soc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

▶ Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meva heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei que surt dels vostres llavis / que mil monedes d'or o de plata. R.

Que el vostre amor em conforti, / com va prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, / jo tindrè vida, la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot, / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meva ànima. / La vostra paraula, explicada, / dona llum i l'entenen els senzills. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

▶ Lectura del primer llibre de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció de noche en sueños a Salomón y le dijo: «Pídeme lo que deseas que te dé». Salomón respondió: «Señor mi Dios: Tú has hecho rey a tu siervo en lugar de David mi padre, pero yo soy un muchacho joven y no sé por dónde empezar o terminar. Tu siervo está en medio de tu pueblo, el que tú le elegiste, un pueblo tan numeroso que no se puede contar ni calcular. Concede, pues, a tu siervo, un corazón atento para juzgar a tu pueblo y discernir entre el bien y el mal. Pues, cierto ¿quién podrá hacer justicia a este pueblo tuyo tan inmenso?». Agradó al Señor esta súplica de Salomón. Entonces le dijo Dios: «Por haberme pedido esto y no una vida larga o riquezas para ti, por no haberme pedido la vida de tus enemigos sino inteligencia para atender a la justicia, yo obraré según tu palabra: te concedo, pues, un corazón sabio e inteligente, como no ha habido antes de ti ni surgirá otro igual después de ti».

▶ Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu ley, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo la ley de tu boca / que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y tu ley será mi delicia. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien; a los cuales ha llamado conforme a su designio. Porque a los que había conocido de antemano los predestinó a reproducir la imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito entre muchos hermanos. Y a los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra, lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo. El reino de los cielos se parece también a un comerciante de perlas finas, que al encontrar una de gran valor se va a vender todo lo que tiene y la compra. El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran. Lo mismo sucederá al final de los tiempos: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno de fuego. Allí será el llanto y el rechinar de dientes. ¿Habéis entendido todo esto?». Ellos le responden: «Sí». Él les dijo: «Pues bien, un escriba que se ha hecho discípulo del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando de su tesoro lo nuevo y lo antiguo».